

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24.

Den 15de September 1889.

38te Aargang.

Guds Retfærdighed og Faderkjærlighed.

(Af C.)

(Fortsat fra Side 359.)

Vi kunne heraf forstaa een af Aarjagerne til de tilshneladende Misforhold, eller maaske rettere sagt, ulige Forhold og Omstændigheder, hvorunder Menneskene tilbringe Livet her paa Jorden og de mere eller mindre gunstige Omstændigheder, hvorunder de saaledes faa Lejlighed til at berede sig for det tilkommende Liv. Derjom alle Menneskers Sjæle (eller Aander) havde været aldeles lige gode eller retfærdige i deres første Prøvestand, i deres himmelste Hjem, saa maatte Gud, ifølge sin Retfærdighed og Faderkjærlighed, have givet dem alle lige Privilegier og Belignelser i dette Liv, paa samme Princip, som han vil belønne eller straffe sine Børn i det næste Liv, i Forhold til deres Gjerninger her i dette Liv. „Gud skal betale hver efter hans Gjerninger; dem, som ved Bestandighed i god Gjerning søge Gæde, Hæder og Uforfræntlighed, et evigt Liv, men dem, som ere

gjenstridige, og ikke lyde Sandhed, men adlyde Uretfærdighed, skal vorde Ugunst og Brede.“ (Rom. 2, 6—8.) Guds Retfærdighed er ikke afhængig af Tid eller Sted; han vil domme i Retfærdighed Enhver, som overtræder hans Love, lige saa vel, naar Overtrædelsen sker i Hjerten, som naar den sker paa Jorden, og derfor se vi, at „Gud ikke sparede de Engle, som hændede, men udstødte dem“, som Straf for den i Hjerten begaaede Synd. De bleve saaledes Dævle eller faldne Engle, og fik ikke nyde det Privilegium, som den øvrige Del af Aanderne faa nyde, nemlig at faa et jordisk Tabernakel eller Legeme, i hvilket de kunne faa en hyderligere Lejlighed til at udvikle deres Karakter, ligesom i en Skole, en Opdragelsesanstalt eller anden Prøvestand, hvor de kunne blive enten bedre eller værre end de før vare, ifølge den Brug, som de her ville gjøre af deres frie

Billie og de Hjælpetilder, som her blive stillede til deres Naadighed.

Jesús blev udkaaret til at være Verdens Frelser, „fordi han elskede Retfærdighed og hadede Uret.“ Hvorledes kunde han udbiise dette, for Verden blev skabt, og før der fandtes Mennesker eller Synd paa denne Jord? Derfor som han elskede Retfærdighed og hadede Uret den Gang, han blev udkaaret til at være „vor Saliggjorelses Fyrste“, saa maa det have været i Himmelen, hvor han den Gang opholdt sig blandt sine mange Brødre, og hvor der sølgelig maatte have vist sig baade Retfærdighed og Uretfærdighed iblandt den utallige Skare af Aander, som da endnu befandt sig i deres første Prøvestand. Der var ligeledes Mange, som haabede paa Kristus og sølgelig troede paa ham og det, den Gang, tilkommende Forløsningsværk, og Paulus siger, at disse, „som fordem haabede paa Kristus“, bleve dannede efter Guds Søns Billede og af den Grund havde opnaaet det store Privilegium, at komme til Verden paa en Tid, da Guds Rige var paa Jorden, og vare bleve fødte i Vand og blandt Folk, som paa den Tid, fik høre Evangeliet's frelsende Budskab. Skjønt der paa samme Tid, levede mange Millioner andre Mennesker, saa nøde disse „Guds Udvalgte“ et stort Fortrin, og dette som en Folge af deres Tro paa Kristus (og uden Tvivl retfærdige Wandel) i deres forrige eller første Prøvestand. Der var ligeledes mange Millioner Mennesker, som havde levet før den Tid og blandt andre Folkelag, hvor de ikke en Gang vare begunstige med Moses Lov, men hvor Slægt efter Slægt fødtes, levede og hendode uden Kundskab om Gud, oplærte i Afguder, og dybt hensunkne i Synd og Glendighed, og de kunde selvfølgelig ikke holdes

ansvarlige for at de kom til Verden under disse ugunstige Forhold, forsaavidt deres Dødsforjæl i dette Liv angaar. Narfagen eller Skylden maatte derfor søges forinden de bleve fødte.

Vi ville endnu, forinden vi gaa videre, betragte denne Sag fra en anden Side. „Gud saa at Alt Kjød havde fordærvet sin Vej paa Jorden“, (1 Mose 6, 12.) og han udvalgte Noa, til at blive Menneskeslægten's anden Stamfader. Derefter lod han Menneskene advare i hundrede og tyve Aar og lod siden Syndfloden borttage den vanartede Slægt, som ikke agtede paa den ærværdige Patriarks Bidnesbyrd. Der var en dobbelt Hensigt med denne almindelige Delæggelse, nemlig, først at straffe disse ugudelige Mennesker for deres Synd, og dernæst at forebygge, at saa mange andre ufødte Aander skulde komme til Verden under saa grundfordærvede moralske Forhold, som Folket i Noa Dage levede under. Heri kunne vi paa een Gang se baade Guds Retfærdighed og Faderfærlighed illustreret. Man finder endog i vore Dage, at Regjeringerne paa Jorden, under visse Omstændigheder, tager meget lignende Forholdsregler, som f. Expl. paa Sandwiche's-Øerne, hvor en D er befat udelukkende med de Spedalske, og saasnart, som denne skrækelige Sygdom viser sig hos nogen Person paa en af de andre Øer, saa bliver han eller hun strax fort hen til de Spedalskes Ø, og er da, for Resten af sit Liv, fraskilt den øvrige Verden, og saa godt som død. Dette er for at hindre Sygdommens Forplantelse til kommende Slægter. Hvor mange Sygdomme ere ikke endog her, i de saa ophlyste og civiliserede Lande, paaførte de ufylldige Værn af brødbetyngeede Forældre, fordi der intet Hensyn bliver taget til de Pligter, som vi skylde de ufødte Slægter. Derfor

var det, at Gud udvalgte Noa og hans Familie, til atter at befolke Jorden; thi Noa var en gudfrygtig Mand og en stor Herrens Profet, „en Retfærdighedens Prædiker“, og havde oplært sin Familie om at tjene den eneste sande Gud. Der blev derved gjort en stor Velgerning mod Manderne, som derefter skulde fødes, idet de kunde begynde deres jordiske Løbebane blandt en gudfrygtig Familie. Det var ligeledes med Abraham, hvem Gud senere udvalgte til at være Stamfader for det Folk, der skulde staa i den nærmeste Forbindelse med deres Fader i Himmelen, og være velsignede med Guds Drakter, Profeter og Apostler, ja endog med Guds egen enbaarte Søn, til at lede dem gjennem dette Liv, deres anden Provestand, tilbage til deres første himmelske Hjem. Derfor se vi, at han udvalgte Abraham, Jeremias, Paulus, Jesus Kristus og de Hellige, som levede i de Dage til at indtage den vigtige Stilling blandt deres Medmennesker, som vi allerede har paa- vist, og det var af den Grund at Herren, som han sagde til Abraham, satte disse store og ædle Mander til at være aandelige Fyrster eller Ledere for de andre. Frelseren kalder sine Disciple: „Jordens Salt“, fordi de vare bestemte til at bevare den øvrige Del af Guds Familie fra at gaa moralsk tilgrunde, saaledes som det skete i Noæ Dage, og det er Saltets Kraft, som endnu spores i den Civilisation, som, trods de store Usvigelser, der ere skete fra Evangeliets oprindelige Form, har tilvejebragt den nulevende Slægt saa mange herlige Goder, som vore Forfædre vare aldeles fremmede for.

De fleste af den civiliserede Verdens Love ere saaledes baserede paa den Lov, som Gud gav til Abrahams Efterkommere ved Moses og som han hyderligere fuldkommengjorde ved Kristus,

og det er som en Følge af disse guddommelige Loves Indflydelse, at Menneskeslægten er blevet hævet til Oplysning og Udvikling fra den barbariske Tilstand, hvori den var henfjunken under Afguderiets mørke Tidsaldrer. Med Rette kunde derfor Jesu Disciple kaldes „Jordens Salt“; thi den Kraft, som Evangeliets Principer udrustede dem med, søles endnu blandt alle Nationer, som ere komne i Berørelse med den, og den var altid især anbetret de udvalgte, de ædleste Mander i alle Tidsaldrer og blandt Jordens forskjellige Folkesæder. Abraham blev udvalgt fra en afgudsdyrkende Nation; Job var ingen Israelit, ej heller var Noa og de store Mænd, der levede for Syndfloden, men den Gang Herren udvalgte Abraham og hans Efterkommere og besluttede, at give dem Fortrinet, saa tilføjede han dog, at igjennem dem, skulde alle andre Folk ogsaa blive velsignede. Han benyttede den bedre Del af Menneskeheden til at velsigne den ringere eller mindre begavede Del af sine Børn, øjensynlig med det Formaal for Dje, at fremme dem og gjøre dem saa lykkelige, som deres Karakter og Evner vilde tillade, uden at fratage dem Brugen af deres frie Villie. Dette udviser hans Faderkjærlighed, saa vel som hans Retfærdighed i et Lys, som forener sig med vore naturlige Begreber om en Faders Karakter, Følelser og Handlemaade mod sine Børn. Hvem tør sige, at ikke selv Hedningerne vare begunstigede med saadanne udvalgte ædle Mander iblandt sig. De havde saaledes deres Brama, Konfucius og Sokrates, der blandt deres Samtidige stode som Lys i et mørkt Bærelse, og meddelte deres Medmennesker mange ligesaa guddommelige Sandheder, som de, den kristne Verden har erholdt gjennem Moses, Profeterne, Frelseren

eller hans Apostler; selv Muhamet var, efter vor Anskuelse, et saadant Lys der førte mange Millioner afgudsdyrkende Menneſker op paa et højere Trin, ved at bringe dem til at tilbede den eneste sande Gud, Verdens Staber. Skjønt disſe Folk ikke erholdt Evangeliets højeste Vefſignelser, ſaa erholdt de dog mange mindre, men dog ſaare værdifulde Gaver af deres himmeſke Fader, og det, ſom efter deres Omſtændigheder, ſandſynligviſ bedſt paſſede for dem og meſt vilde gavne dem. Det er beviſligt, at Gud endogſaa behandlede den udvalgte Sæd, Abrahams Efterkommere, efter dette Princip, idet han ikke aabenbarede dem al ſin Lov paa een Gang, men „gav dem Linje efter Linje, Bud efter andet, Lidet her, og Lidet der.“ Han gav dem førſt Moſe-Lov og ſiden Profeterne og tilſidſt, henved to tusind Aar efter Moſes, gav han dem Evangeliets fuldkomne Lov.

Derſom Gud kun havde Omſorg for ſine Børn, i dette Liv, ſaa kunde der være meget at ſige om en ſaadan Faderkærlighed og Retſædighed. Den vilde i alt Fald under ſaadanne Omſtændigheder være meget begrænſet og ikke ſtaa i Forhold til den ſtore Kærlighed, ſom Gud har udviſt, ved at ſende ſin Søn til at frelſe Verden. Som allerede paaviſt, ere de fleſte Menneſker, ſom have levet paa Jorden, døde, uden at have kjendt Noget til Evangeliet, og endog mange Millioner af dem, der have hørt og kjendt det her i Livet, ere døde uden at drage nogen Nytte af det, men have ſnarere paadraget ſig et ſtore Anſvar og Fordømmelſe. Ere de, hinſides Graven, udenfor deres himmeſke Faders Omſorg og frelſende Beſtræbelſer, og uigjenkaldelig fortabte? — Nej! Han vil ogſaa der vide at komme dem til Hjælp og, paa ſamme Maade, ſom heri Livet, ſøge at hæve

dem fra et lavere Udviklingsſtrin til en højere Grad af Fuldkommenhed, ved at lade dem ſaa høre Evangeliets frelſende og opbyggende Principer; „thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel ſkulle dømmes for Menneſker i Kjødet, men leve for Gud i Anden.“ (1 Pet. 4, 6.) Evangeliet ſkal virkelig forkyndes for de Døde! Ved hvem? — Ved ſaadanne Perſoner, ſom forkyndte det for Menneſkene heri Livet, nemlig, Guds Tjenere, naar de indgaa i Andeverdenen tilligemed den øvrige menneſkelige Familie; „thi og Kristus led, een Gang for vore Synder, den Retſædige for de Uretſædige, at han kunde fore os frem til Gud, han, ſom vel led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Anden; i hvilken han og gif bort og prædikede for Aanderne, ſom vare i Forvaring, ſom ſordum vare gjenſtridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage.“ (1 Pet. 3, 18—20.) O! hvilken alforbarmende Faderkærlighed udviſes ikke i denne Guds Handlemaade! End ikke en ſaa ugudelig og gjenſtridig Slægt, var uigjenkaldelig fortabt, ſkjønt de i et hundrede og thye Aar havde hørt Noah's Prædiken og ſet ham gjøre Forberedelſer til at undgaa den forfærdelige Straf, der foreſtod diſe Guds fordarvede Børn. Frelseren ſagde ſelv til ſine Diſciple: „Sandelig, ſandelig ſiger jeg Eder: hvo ſom hører mit Ord, og tror den, ſom mig udfendte, har et evigt Liv, og kommer ikke til Dømmen, men er gaaet over fra Døden til Livet. Sandelig, ſandelig ſiger jeg Eder: den Time kommer, ja er nu, da de Døde ſkulle høre Guds Søn's Røſt, og de, ſom den høre, ſkulle leve.“ (Joh. 5, 24—28.) Jeſus lærer her ſine Diſciple, i tydelige Udtryk, at de, ſom høre og tro hans Ord, ſkulde erholde et evigt Liv, og gjentager denne Forſikring, for

at faa Disciplene til at forstaa, at han dermed ikke blot mente de Levende, men at selv „de i Gravene skulde høre Guds Søns Køst, og de, som den høre, skulle leve.“ Det var ikke aandelige Døde eller aandelige Grave, som Frelseren hentydede til, med mindre man kan faa det til, at han selv døde aandelig paa Korset og blev aandelig begravet; thi det var netop efter sin Død paa Korset, at „han gik bort og prædikede for Manderne, som vare i Forvaring“, og disse Mander havde en Gang haft menneftelige Legemer ligesom vi nu har. „Dg de som den høre, (Frelserens Køst) skulle leve“, og netop derfor blev „Evangeliet forkyndt for de Døde“. Guds Barmhæertighed og Faderkærlighed træder endnu tydeligere frem i i den Kjendsgjerning, at Jesus prædikede i Mande verden for dem, „som fordum vare gjenstridige, i Noe Dage“, og at endogjaa disse haarde Syndere bleve begunstigede med Evangeliet, efterat de i omtrent 2500 Aar havde været indespærrede i et Fængsel eller Forvaringssted, som en retfærdig Straf for deres Gjenstridighed. „Derfor siger Skriften: han opfoer til det Høje, bortførte Fanger og gav Menneftene Gaver“. (Ef. 4, 8.)

At de Hellige i gamle Dage, og under Apostlernes umiddelbare Undervisning, ikke alene troede paa disse Principer, men ogsaa udviste deres Tro paa Omvendelse og Fremskridt efter Døden, ses tydeligt af det Spørgsmaal, som Paulus fremstætter til den korinthiske Menighed, som synes at have næret Tvivl om, at der var en virkelig Opstandelse: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejsses? hvi døbes de da for de Døde?“ (1 Kor. 15, 29.) De Hellige maa derfor have været velbekendt med Væren om Frelse

for de Døde, og forstaaet, at naar Evangeliet blev prædiket for de Hensøvedes Sjæle, saa var det en Selvfølge, at de maatte kunne tro eller ikke tro det; omvende sig eller ikke omvende sig, efter samme Princip, som de kunne gjøre Brug af deres frie Villie heri Livet, thi det er Aanden eller Sjælen, som gjør Brug af den frie Villie; som tænker, tror, haaber, tvivler eller frygter heri Livet og ikke Legemet, som kun er Sjælens Bolig. Men endstjont en Mand kan høre og tro Evangeliet, naar det bliver den forkyndt, saa kan den dog ikke blive døbt i Vand, fordi dette er et jordist Element. Dg dog var det en uskrivelig Grundtætning i Saliggjorelsens Plan, at „uden Noget bliver født af Vand og Mand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ (Joh. 3, 5.) Det var derfor at de Hellige i Korinth og andre Stæder, lode sig døbe for deres hensøvede Slægt og Venner, ojenlyndig i den Tro, begrundet paa Apostlernes Lærdom, at det vilde gavne og forfremme de Døde i Opstandelsen. I samme Kapitel, forklarer Apostelen Opstandelsen ved flere Vignelser, og blandt andre ogsaa med disse Ord: „Der ere himmelske Legemer; men en er de himmelskes Herlighed, en anden de jordistes. En er Solens Glans, en anden Stjernernes Glans; thi en Stjerne overgaar den anden i Klarhed — jaaledes er og de Dødes Opstandelse . . . Dg ligesom vi have haaret den Jordistes Billede, saa skulle vi og bære den Himmelskes Billede.“ (1 Kor. 15, 40—42. 49.) Samme Apostel skriver til de Hellige i Rom: „Vide I ikke, at vi, saa mange som ere døbt til Kristus Jesus, ere døbt til hans Død? Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus er oprejst fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa

skulle og vi vandre i et nyt Levnet; thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være det i Lighed med hans Opstandelse." (Rom 6, 3—5.) Det var for at blive lig Frelseren i Opstandelsen, at de Hellige bleve døbt med Røddhyppelses Daab, der har Lighed med en Begravelse, og det var for at sikre deres afdøde Slægt og Venner en herlig Opstandelse, at de bleve døbt for de Døde, uden hvilket de ikke kunde indkomme i Guds Rige, selv om de, enten heri Livet eller efter Døden, troede paa Kristus og omvendte sig.

Med Vignelsen om de forskjellige Grader af Herlighed i Opstandelsen, komme vi til at forstaa, hvorledes Gud kan belønne Enhver efter hans Gjerninger og være baade retfærdig og kjærlig mod sine mange højt forskjelligt udviklede Børn, og at han aldrig vil ophøre med at virke for deres Forbedring, Oplysning, Forædling og Ophjælpelse. Vi kunne forstaa hvad Frel-

seren mente, naar han sagde: „I min Faders Hus ere mange Boliger; men dersom det ikke saa var, havde jeg jagt Eder det. Jeg gaar bort at berede Eder Sted, og naar jeg faar beredt Eder Sted, kommer jeg igjen, og vil tage Eder til mig, at hvor jeg er, skulle ogsaa I være." (Joh. 14, 2—3.) Saaledes beredte Herren et Sted for sine trofaste Disciple, hvor han selv vilde være hos dem, men for de andre Mennesker, var der andre Boliger, ogsaa i hans Faders Hus, hvortil de vilde blive henviste i Forhold til deres Gjerninger heri Livet, og de ville alle erkjende, hver i sit mere eller mindre herlige Opholdssted, at en kjærlig og retfærdig Fader har tildelt dem disse Boliger, som en Folge af deres Opførelse i dette Liv, ligesom han her har bestemt dem forordnede Tider og visse Grænser for deres Bolig." (Ap. Gj. 17, 26.) Mogle ville opnaa Solens Glans, Andre Maanens Glans og atter Andre en Herlighed, i Lighed med en mere eller mindre straalende Stjerne.

Den 15de September 1889.

Aargangens Slutning.

Med dette Nummer slutter den 38te Aargang af Skandinaviens Stjerne. I den lange Række af harrundne Aar, har dens Lyg banet sig Vej til tusinde Hjem i de skandinaviske Lande og, uden Tvivl, været et virksomt Middel i Herrens Haand, til at bringe mange oprigtige, sandhedsjogende Mennesker til at se og indgaa i Guds Kirke og Rige, som er blevet gjenoprettet paa Jorden i disse sidste Dage. I Betragtning af de, i mange Henseender, højtfuldkomne Meddelelser, som have maattet gjøre Tjeneste ved Udgivelsen af dette lille Tidskrift, ere Resultaterne over al Forventning tilfredsstillende, og med Ydmyghed og Taknemmelighed anerkjende vi, at det er Gud, og ikke os, der tilkommer Eren for hvad Godt der er udrettet.

Det skal fremdeles være Maalet for vore Bestræbelser, at gjøre den næste Aargang, værdig til den ansvarsfulde Stilling, som Skandinaviens Stjerne

indtager, som „Organ for de Sidste-Dages Hellige“, idet den repræsenterer den mest interessante og herligste Sag i vor, paa alle Omraader, saa vidtfremstredne Tidsalder. Den er som „en Røst, der raaber i Orken: Bereder Herrens Vej og gjører hans Stier rette!“ Den er bestemt paa at vække en søvndruffen Slægt af den lange Dvale, hvori den, lignelsesvis talt, har ligget i flere Aarhundreder, idet at man har slaaet sig til Ro med den traditionelle Bildfarelse, at Gud ikke mere vilde lade sine Børn paa Jorden høre Noget fra sig; at Engle ikke mere vare „tjenende Aander for dem, der skulle arve Salighed“; at den hellige Skrift indeholdt alt Guds Ord. baade hvad han havde talt eller nogenfinde vilde tale; at der, følgelig ikke behøvedes mere og at al Aabenbaring i de sidste Dage, maatte være fra Djævelen. Med saadanne religiøse Anskuelser maatte den kristne, civiliserede Verden befinde sig i en saare farefuld Tilstand, baade som Protestanter og som Katholiker; thi naar „Herrens Doms Time“ var nær, da skulde atter „en hellig Engel flyve midt igjennem Himmelen, med et evigt Evangelium, at forkynde alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk“, (Aab. 14, 6—7.) Og en Røst blev hørt fra Himmelen, som sagde: „Gaa ud fra hende, (Vabel) I mit Folk, at I ikke blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager; thi hendes Synder naa indtil Himmelen og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder ihu.“ (Aab. 18, 4—5.)

At være uforberedt eller ubekjendt med saa vigtige Begivenheder, som Johannes her har beskrevet, er unægteligt ligesom at bygge sit Hus paa Krateret af en Vulkan medens de i Bjerget indesluttede Elementer lade deres advarende Bulder høre for Udbrudet ster. Og dog har Gud ved Tegn af alle Slags tilkjendegivet at den store Dag er nær forhaanden.

„Og der skal ske Tegn i Sol og Maane og Stjerner; og paa Jorden skulle Folkene angstes i Fortvivelse, naar Havet og Bølgerne bruse; naar Menneskene forsmægte af Frygt og de Tings Forventelse, som skulle komme over Jorderige; thi Himmelsens Kræfter skulle røres. Og da skulle de se Menneskens Søn komme i Skyen med megen Kraft og Herlighed. Men naar disse Ting begynde at ske, da ser op og opløfter Eders Hoveder, efterdi Eders Forløsning stunder til. Og han sagde dem en Signelse: ser Figentræet og alle Træer; naar de springe ud, da skønne I af Eder selv, at Sommeren er nær; ligesaa og I, naar I se disse Ting at ske, da kjende I, at Guds Rige er nær. (Luk. 21. 25—31.) „Men hvo kan taale hans Tilkommelses Dag? og hvo kan bestaa, naar han skal ses? thi han er som en smæltende Ild og som Trætterens Sæbe.“ (Mat. 3, 2.)

Et saa vigtigt Budskab bør derfor have den videst mulige Udbredelse, „Alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk“ burde underrettes om, baade hvad Herren har gjort i disse sidste Dage og om hvad vi vide, at han vil gjøre i den nulevende Generation. Intet hæderligt Middel bør spares. Enhver, som selv er bleven advaret er forpligtet til at advare sin Næste, og ved Skrift og Tale bør Menneskene underrettes om, at Herren virkelig „anden Gang har udraaft sin Haand, for at samle sit Folk“. (Esaia 11, 11.) Bore Skrifter ere blandt de virksomste Midler, der kunne bringes i Anvendelse, i dette Øjemed, og alle de Sidste-Dages Hellige, saa vel som andre sandhedskjærlige Mennesker,

bør gjøre sit Bedste for at udsprede dem iblandt et læsende Publikum, og heller ikke glemme selv at læse dem.

Til vore Missionærer sige vi: Brug al Eders Indflydelse for at udbrede Skandinaviens Stjerne blandt vore Medmennesker; thi den vil være Eder en mægtig Allieret og vil undertiden virke paa Tider og Steder, hvor I ikke kunne virke, og Bejen vil derved aabnes for Eder til at finde og udsamle mange oprigtige sandhedsfogende Sjæle, som endnu findes i disse Lande. Læs den for vore Benner og paaviis de tydeligt fremstillede herlige Sandheder, som den og andre af vore Skrifter indeholde, og som have været skjulte for Verden, trods Nutidens Vardom og Visdom i andre Henseender, og som vi ligeledes vilde have været uvidende om, dersom ikke Gud, ved Aabenbaring havde bragt dem for Døjet. Som Exempler ville vi nævne: Læren om Livet efter Døden; Forudtålbærelse; Forudbestikkelse; Den levende og sande Guds Karakter og Egenheder; Opstandelsen, og selv Evangeliets første Principer. De ere alle Gæmmer, som det vil være baade de Eldste, saa vel som Menighedens Medlemmer i Almindelighed, til megen Nytte og Glæde at tage under Overvejelse ved enhver passende Tid og Anledning. C.

Afsnning.

Wldsterne N. Larsen fra Narhns Konferenee og J. Berg fra Stockholms Konferenee ere herved løste fra at virke som Missionærer i den skandinaviske Mission og ville vende tilbage til deres Hjem i Utah, med dette Aars tredie Emigrationssejlskab.

I det vi saaledes give Afkald paa disse Brodres Hjælp her, er det vort inderligste Ønske, at Herren vil føre dem lykkeligt frem paa deres forestaaende Rejse og velsigne dem for deres trofaste og opofrende Arbejde.

C. J. Fjeldsted,

Præsident for den skandinaviske Mission.

Dette Aars tredie Emigration.

Torsdagen den 12te September afsjælede, med Dampskibet „Milo“, atter et lille Selskab af Sidste-Dages Hellige, bestaaende af 42 Sjæle, for, over Hull og Liverpool, at begive sig til Indsamlingsstedet i Amerika. De vare under Ledelse af Wldste N. Larsen fra Zion, og et andet Selskab fra Norge, bestaaende af 16 Sjæle, vil forene sig med dem i England. Vi ønske dem Alle, en lykkelig og behagelig Rejse til deres Bestemmelsessted og bede vor himmelske Fader, at beskytte dem imod enhver Fare, baade paa Land og paa Vand.

Fra Emigranterne.

Med Brev fra Wldste J. C. A. Wejbye, dateret, Norfolk den 28de August, er vi underrettede om, at det Selskab, som, under hans Ledelse forlod Kjøbenhavn

den 8de August, ankom lykkelig og vel til N.York den 27de s. M. Kl. 8, om Morgenen, og forlod denne Stad samme Eftermiddag med Dampskib til Norfolk, i Staten Virginia, hvorfra de skulde fortsatte Rejsen ad Jernbanerne til deres Bestemmelsessted. Alle befandt sig vel, paa den Tid da Brevet blev affendt.

Drømme.

(Af Eldste E. Riis.)

„Naar der ikke ere Syner, bliver et Folk blottet.“ (Ordsprog 29. 18.)

De Sidste-Dages Hellige tro, at Enhver, som holder Guds Befalinger, kan erholde Raad og Vejledning fra Himmelen ved Inspiration for sin egen personlige Nytte, ikke alene naar han er ude i Verden som Missionær, men ogsaa i Livets almindelige Forretninger, naar det behager Gud, at meddele dem. Blandt andre Meddelselsesmidler, som Herren, til forskjellige Tider, har benyttet for at vejlede sit Folk, ere Syner og Drømme de mest almindelige. De henhøre ikke til nogen særegen Tidsalder, men karakterisere alle de forskjellige Uddelinger, som Herren har oprettet her paa Jorden. Det gamle Testamente omtaler mange inspirerede Drømme, og de fleste af dem kunde ikke udtydes rigtigt, uden ved Inspiration. Josef, Patriarken Jakobs mest elskede Son, havde to profetiske Drømme, medens han endnu var en Dreng, og da han med barnlig Uforbeholdenhed, fortalte dem til sine Slægtninge, maaste uden at ane disse Drømmes store Betydning, blev han irettesat af sin Fader og hadet af sine Brødre. De Sidstnævnte kaldte ham „en Drømmer“ og maaste mange andre Spottenavne. De prøvede ogsaa paa at forhindre disse Drømme fra at gaa i Opfyldelse, ved at sælge ham hen til Egypten, men

af hvad der desuagtet skete, baade med ham og hans Brødre, burde vi lære at indse hvor taabeligt det er, at prøve paa at modvirke den Almægtiges Planer. Efterat Josef var bleven ført til Egypten, blev han kastet i Fængsel, paa Grund af Potifars Hustrus Rænker, og sidenefter bleve Kongens Mundstjænk og Dager ogsaa kastede i samme Fængsel, hvor Josef befandt sig. Hver af disse Sidstomtalte havde der, hver en Drøm, og i Overensstemmelse med den Udtydning, som Josef, gav paa Drømmene, blev den Eine atter indsat i sit forrige Embede, men den Anden blev hængt.

Kong Pharaos af Egypten, havde ogsaa to mærkelige Drømme, og derjom det var hændt i vore Dage, saa vilde man næppe have tillagt dem nogen Betydning, men betragtet dem som uverdige til at lægge sig paa Hjærte. Endstjoudt Pharaos Drømme vare ganske besynderlige og næsten kunde kaldes latterlige, saa vare de dog af stor Vigtighed for det Folks Fremtid, som Josef levede iblandt, og Gud benyttede dem til at paa-pege Midlerne, hvorved ikke alene Egypterne, men ogsaa Israels Hus kunne erholde timelig Frelse.

En af de allermærkeligste Drømme, som findes omtalt i Bibelen, er Nubucadnezars Drøm, som blev udtydet af Profeten Daniel. (Dan. 2.) Det er nu to tusinde og fire hundrede Aar

siden Kongen af Babylon havde den omtalte Drøm, og vi kunne følge dens Udtydning i de Spor, som Verdens Historie har opbevaret som Vidnesbyrd om dens Opfyldelse, gennem de forløbne Aarhundreder ned til vor egen Tid. Den sidste store Begivenhed, som Drømmen hentydede til, angik de sidste Tider, og viser, at Himmelens Gud vilde oprette et Rige, der skulde tilintetgjøre alle andre Riger og selv bestaa evindeligen. Det er det Rige, som Gud oprettede gennem sin Tjener, Josef Smith, og som de Sidste-Dages Hellige bestræbe sig paa at hjælpe til at opbygge.

Ogsaa under det nye Testaments Uddeling, vare Drømme af stor Betydning. Efter at Frelseren var født og de vise Mænd vare komne fra Osten for at tilbede ham, bleve de advarede i en Drøm om at vende tilbage ad en anden Vej, for saaledes at undgaa den ugudelige Kong Herodes, der efterstræbte Barnets Liv. Josef, Jesu Plejefader, blev advaret i en Drøm, om at tage Barnet og dets Moder og slygte med det til Ægypten for saaledes at bevare Frelserens Liv, og da Herodes var død, blev Josef atter befalet i en Drøm, at tage Jesus og hans Moder og vende tilbage til Israels Land. Herren lod forkynde ved Profeten Joel, idet han taler om de sidste Dage: „Jeg vil udgyde af min Aand over alt Kjød; og Eders Sonner og Eders Dotre skulle profetere, Eders Eldste skulle drømme Drømme og Eders unge Karle se Syner.“ (Joel. 3.)

Vi bede ofte til Gud om at stænke os visse Gaver og Betsignelser, og det synes undertiden, at vi, naar han til-

delser os dem, ikke forstaa at vi have erholdt dem. Det synes, at vi ikke bestræbe os for at forstaa Aandens stille Tilsigelser, eller prøve paa at skjælnem imellem inspirerede Drømme og andre Drømme, der ikke have nogen Mening eller Betydning. Det hænder ogsaa ofte, at naar vi erholde saadanne Tilskjendegivelser, saa maa vi fortælle det til vore Naboer for at blive roste eller agtede af dem. Zugen behøver at frygte for, at Guds Folk ikke vil erholde flere og flere af hans Betsignelser, efterhaands som de berede sig for dem og lære at gjøre Brug af dem i Overensstemmelse med Guds Villie, og vi bør vel vogte os for, at ringeagte Guds Naadegaver; thi det er formedelst dem at vi leve, og uden dem kunne vi aldrig blive frelst i hans Rige.

Vi ville, til Slutning bemærke, at der ofte ligger en større Betydning i vore Drømme end vi maaft have noget Begreb om. Hvor ofte hænder det ikke mange af os, at vi, paa vor Livsvandring, træffer paa Tilfælde og Omstændigheder, der synes at være os velbekjendte fra en tidligere Livsperiode? — Hvor ofte træffer det ikke, at vi, idet vi for første Gang komme paa en ny Egn, synes, at Alting er os saa bekjendt, maaft sige, ved os selv: „Jeg synes virkelig at jeg har været her før“. Muligvis have vi seet det i Drømme og forglemt det, ligesom Kongen af Babylon glemte sin Drøm.

Lad os derfor give Agt paa den gode Aands Tilsigelser og tragte efter de bedste Naadegaver.

(Fra Millennial Star.

Blandinger.

Stor Ulykke i Antwerpen.

Antwerpen den 6te September. Der er sket Explosion i et Oplag af Patroner og Krudt, som var bestemt til Udsjøl. 125 Arbejdere af begge Kjønn blev dræbt, og 200 saarede, 2 russiske Petroleumslagere bleve antændte og mange Huse stærkt beskadiget. Andre nærliggende Lagere er ligeledes komne i Brand, og Ilden griber om sig. Der er imidlertid hurtigt kommet Hjælp til Stede. Autoriteterne, Politi, Gendarmen og Garnison, saavel som Præster og barmhjertige Søstre drage Omhu for de Saarede. Et senere Telegram siger:

Explosionen fra Patronfabriken udgik fra det Værksted, hvor gamle Patroner tages fra hverandre. Værkstedet indeholdt 50 Mill. Patroner, hvoraf allerede Halvdelen vare færdige. De fleste af Osrene ere Arbejdere. Ilden angreb nogle store Skure, der næsten udelukkende indeholdt Petroleum. Ildhøvet udbreder sig og Flammerne slaa flere hundrede Fod i Vejret; man hører uafslædigt Detonationer og i næsten alle Huse ere Ruderne knuste; en Del af Taget paa Børsbygningen er beskadiget; Ilden vedvarer og 60,000 Fade Petroleum brænder.

Et Par Regerings-Regninger.

For Præsident Grants Tid havde Præsidenten for de nordamerikanske Fristater en aarlig Løn af kun 25,000 Dollars (1 Dollar er omtrent 3 Kr. 75 Øre). Under Grants anden Termin blev Lønnen forhøjet til 50,000 Dollars. Vicepræsidentens aarlige Gage er 8,000 Dollars; Kabinettets syv Ministre faa ogsaa 8,000 Dollars hver, medens de 78 Senatorer og 323 Repræsentanter, samt Territoriernes Delegerede faar 5,000 Dollars — ialt en aarlig Udgift af 2,174,000 Dollars fordelt paa 420 Personer. Dette er unægtelig en stor Sum; men hvad vil vore Læsere tænke, naar vi sige, at dette er ikke en Gang Halvparten af hvad Dronning Victoria og hendes Familie faar. Mutter selv faar for sin egen Mund over tre Millioner Dollars om Aaret, medens Prinsen af Wales faar 600,000. Dette i Forening med hvad fjorten andre Medlemmer af Familien faar, udgjør i alt fem Millioner Dollars, som det engelske Folk maa betale til een Familie hvert Aar. Men hvem kan fatte hvad fem Millioner vil sige? Hvis Du, min gode Læser, vilde begynde at tælle denne Sum, og Du talte hundrede Dollars i Minutet, ti Timer om Dagen, saa vilde det tage Dig fjorten Uger, inden Du blev færdig. Fem Millioner Sølddollars vil veje over 150 Tons (et Ton er omtrent 2000 Pund); i Guldpenge vilde de veje ti Tons. Om en Mand arbejder hver Dag i tredsindstyve Aar for fem Dollars om Ugen, vilde han tjene omtrent ligesaa meget som Dronningen og hendes Familie faar i en Dag! Der er mange Kvinder i England, som fortjener mindre end en Krone om Dagen; men lad os give dem en Krone i Løn om Dagen, saa vilde det tage en Arme paa næsten 60,000 Kvinder for at tjene saa meget som den engelske Kongefamilie tager ind i en eneste Dag! Sandelig, Jordens Goder ere ikke saa ganste ligelig fordelte.

(Fra „Vituben“.)

Poesi.

En Bøn.

(Oversat fra Engelsk.)

D Fader i Himlen og Slægtninge der!
 Staa mig bi, medens her jeg skal bo;
 Thi jeg finder paa Jorden kun Synd og Besvær
 Og jeg savner min himmelske No.

Dog bør jeg ej klage og se med Foragt
 Hen paa Livets Bestemmelse her;
 Thi Du sendte mig hid, og Du selv har jo sagt,
 At Du altid vil være mig nær.

Og naar, med din Hjælp, jeg det Maal har fuldendt,
 Som Du hjærligt bestemte for mig,
 Da min Aand, som Du her i en Skole har sendt,
 Glad skal vende tilbage til Dig.

D Livenes Dphav! Din Visdom er stor —
 Du er først, Du er sidst jo til mig;
 Du, som evigt lovsprises af Englenes Kor,
 Led ved Aanden mig atter til Dig.

C.

Dødsfald.

Alfred Hansen mistede Livet den 25de Juli d. A. ved at en Grusbante faldt over ham, medens han, tilligemed sin Broder, var beskæftiget med at læsje Grus paa en Vogn. Broderen gravere ham strax ud, men den Forulykkede var da allerede død. Den Afdøde var 14 Aar gammel og Søn af Ældste Jens Hansen, der, for en kort Tid siden var paa Mission paa Fyen.

Anna, Datter af Hans og Eva Hylander, døde den 12te August 1889, i Salt Lake City. Hun var født i Kjøbenhavn, den 17de Februar 1889.

Indhold.

Guds Retfærdighed og Faderkjærlighed	369	Fra Emigranterne	376
Red. Bem.:		Drømme	377
Aargangens Slutning	374	Blandinger	379
Afløsning	376	Poesi (En Bøn)	380
Dette Aars tredie Emigration	376	Dødsfald	380

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. D. Feldsted**, Lorenzengsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos **F. E. Bording** (B. Peterjen).